

NAŠ GLAS

Glasilo Zveze državnih nameščencev za Slovenijo v Ljubljani

Uredništvo: Ljubljana, Bohoričeva ulica št. 12. — Upravništvo: Ljubljana, Vodnikov trg št. 5/I. — Račun poštne hranilnice v Ljubljani št. 11.467.

Nam samim!

Silni smo, a moči ni v nas.

Anonimno pismo, ki ga je prejelo uredništvo »Našega Glasa« in objavilo v listu z dne 10. oktobra 1928, štev. 28, nam pove marsikaj, če ga premostimo z vseh strani.

Prostaške žalitve, ki si jih je dovolil v svoji nečuvnosti zarobljenosti gospod mesar na vse državne nameščence, so tako hude, da morajo zbuditi in zganiti vsakega, še tako apatičnega državnega nameščence. Če ga ne zgane predrznost, nesramne žalitve, ki jih je izbruhal človek, ki nikakor ne za metava denarja državnih nameščencev, ki tako rekoč več ali manj živi od njih, potem je tak sploh že živ mrlič, stroj, ki ne misli več, bitje, ki je sploh zgubilo čut samozavešnosti.

Če pomislimo in pretehtamo predrzne žaljivke, ki jih je zabrusil v svoji objestnosti ljubljanski obrtnik v obraz vsem državnim nameščencem od velikega župana, preko rektorja univerze itd., pa do zadnjega dnevnika, v katerih nas zapostavlja za kitajske kulije in nazivlja »kanalije uradniško faulaste«, moramo spredvideti, da je to že višek in tudi že prekiroviška. To je napad na celoten stan, in to v Ljubljani, kjer šteje jemo državni nameščenci najmanj četo 4000 ljudi. To je armada, v kateri je skrita silna moč, za katero sicer vemo, a je ne znamo izrabiti.

Kolikšna razlika! Leta 1919. je vlada klonila pred nami, ko smo se borili za zvišanje draginskih doklad. Dosegli smo zato, ker smo bili takrat solidarni in disciplinirani, kot še nikdar prej, a — žal — nikdar poslej. Danes, po preteku par let, mesto da bi bili disciplinirani v organizacijah še bolj utrdili, smo padli tako daleč, da si predrzne obrtnik zaničevati ves naš stan.

Nekaj so temu krive zunanje prilike in nepravilne, velik in težki delež te krivde pa bremeniti na nas samih.

Radi neuspehov, ki smo jih doživeli v nadaljnjem boju za izboljšanje našega položaja, se je nekaterih polotila malodušnost, drugi so se pa tako daleč zagrizli v politiko, da rajši izdajajo svoje in svojih tovarišev interese, kakor da bi se oklenili stanovskih organizacij. V svoji namišljeni modrosti ne spredvidijo, da nas poznajo politične stranke le takrat, kadar jim gre za glasove.

Stopnjema je šlo. Tako, da se je sedaj polotila večina državnih nameščencev apatija, ki daje poguma za slične napade, kakršne smo baš sedaj doživeli.

Zbudimo se! Nič več naj ne bo med nami malodušja, zmigavanj, obupavanja in omalovaževanja samega sebe. Baš v tem času slavi 60 letnico obstoja organizacija grafičnih delavcev. Ta naj nam bo za vzgled in posnemanje. Trdni in neomajni so kot skala, vsi za enega, eden za vse, samozavešni, vedno pripravljeni, da stopijo v boj za svoje interese. Pa so tudi pripravljeni, da izvojujejo boj do skrajnosti. S ponosom lahko rečejo, da imajo organizacijo, ki je zares organizacija, od katere imajo koristi

vsi in vsak posameznik. Svojo moč pa črpa iz tega, ker se vsak član organizacije zaveda, kaj ji je dolžan.

Do iste moči lahko dvignemo državni nameščenci našo organizacijo. Vsak je za enega. Če se trdno oklenemo svojih stanovskih organizacij ter se strnemo v talango odločnih in samozavešnih borcev, se bodo obrnile razmere v naše dobro. Če bo javnost videla odločen nastop vseh državnih nameščencev, se ji bo rodilo spoštovanje do nas.

Kje je potem tisti, ki bi si še drznil zalučati nam v obraz take žalitve! Postali bomo vpliven faktor, s katerim bo morala računati javnost — rada ali nerada.

Dvignimo se in izrabimo moč, ki je v nas! V samozavešnosti, v discipliniranih stanovskih organizacijah, v slogi je moč. V moči je naša rešitev!

Vprašanje skupne organizacije.

Zvezi državnih nameščencev v Ljubljani se je v razmeroma kratki dobi od njene reorganizacije posrečilo združiti pod svojim okriljem veliko večino strokovnih organizacij državnih nameščencev v Sloveniji. Vendar je preostalo še nekaj organizacij, ki se navzlic večkratnemu vabilu vztrajno branijo pristopiti k Zvezi z malenkostnim prispevkom 1 Din za člana na mesec ali pa na ponovna vabila sploh niso odgovorile. Vse te organizacije pa se nikakor ne branijo souživati, ako se Zvezi posreči doseči kak uspeh ali odbiti kak napad.

Zato smatramo za umestno, da tudi širša uradniška javnost izve za njih imena. Po naših seznamih so to sledeče organizacije:

1. Udruženje univerzitetnih profesorjev pododbor Ljubljana,
2. Društvo slovenskih sodnikov,
3. Udruženje jugoslovenskih inženjerjev in arhitektov, sekcija Ljubljana,
4. Udruženje carinskih uradnikov, pododbor Ljubljana,
5. Udruženje gledaliških igralcev, pododbor Ljubljana,
6. Društvo policijskih nameščencev in upokojencev v Ljubljani ter
7. enaka organizacija v Mariboru,
8. Udruženje drž. zvanikov in služiteljev, oblastni odbor v Mariboru.

Opozarjamo omenjenim organizacijam pripadajoče državne nameščence, ki se zavedajo pomena in važnosti skupne uradniške fronte v Sloveniji, da lahko kot posamezniki pristopijo k Zvezi potom okrožnih skupin v Celju, Kamniku, Konjicah, Kranju, Krškem, Mariboru, Murski Soboti, Novem mestu in Ptuj.

Oni nameščenci, ki ne prebivajo na območju omenjenih okrožnih skupin, naj prijavijo svoj pristop neposredno odboru Zveze državnih nameščencev za Slovenijo v Ljubljani. V prijavi je treba označiti, da prijavitelj po svoji stroki pripada strokovni organizaciji (ime in sedež), ki ni

„NAŠ GLAS“ izide vsakega desetega, dvajsetega in zadnjega v mesecu.

Celoletna naročnina . . . Din 40.—
Polletna naročnina . . . „ 20.—
Četrtletna naročnina . . . „ 10.—

Za inozemstvo je dodati poštino, Oglasi po ceniku.

Uradniki in mesarji.

Pismo, ki smo ga prejeli, se glasi:

Mesar Vam je pisal pismo in Vas nagnal in po vsej pravici. Mesar je pridobil krog in ima svoje zastopnike na magistratu, uradnik pa ni pridobil krog in nima zastopnikov in jih tudi sam ne mara. Mesar ne hodi na izprehod, on se vozi; uradniku pa ni treba na izprehod, ker sicer postane lačen. Uradniki v Ljubljani tvo-rijo skoraj absolutno večino in bi lahko na magistratu vladali, pa ne marajo; rajši prosjačijo v deputacijah in spomenicah. Zato je prav, da jih pridobitni krog nažene s faulastimi krotami. Saj tudi so, ker ne marajo misliti. Če bi mislili, bi lahko sami postavljali in odstavljali tržno nadzorstvo po mili volji, tako pa prosijo in prosijo zato pridobitne kroge.

»Ta bolni ta zdravega nesela«

Naj ga nese, reva uboga, če ji to prija.

Dr. Pelin.

včlanjena pri Zvezi državnih nameščencev v Ljubljani. Dobrovoljci na plan! Časi so resni! — V edinosti je moč!

Zveza državnih nameščencev za Slovenijo v Ljubljani.

FR. ROJEC:

Kdaj bo boljše?

To vprašanje pri nas že več let trajno vznemirja vse dobre in poštene državljane, posebno pa še nas državne nameščence, ki z grozo zatiranih in izkoriščanih ljudi občutimo vedno hujši pritisk naših skrajno zamotanih in gnilih političnih razmer. Te razmere pa so toliko žalostnejše in mučnejše za nas, ker resno ogrožajo tudi obstoj naše ljubljene države, ki smo ji vsak čas najzvestejši in najpožrtvovalnejši služabniki in branitelji.

Ako hočemo na zgornje vprašanje dati vsaj približno točen odgovor, moramo stvar dobro premisliti in se nanovo vprašati, zakaj so nastale baš pri nas tako grozne in neznosne politične razmere. Marsikdo bi na to vprašanje na kratko odgovoril: »Zato, ker smo na Balkanu!« Toda ta odgovor nas ne more zadovoljiti, ker je presplošen. Tudi Balkan se mora pošteno in dostojno civilizirati in prepričan sem, da se bo »divja« Albanija državnopravno na znotraj in na zunaj prej uredila, kakor naša junaška Jugoslavija, ako čez noč ne razsvetli za krknjenih možganov naših vodilnih državnikov političen čudež.

Po resnem in vsestranskem razmisli-vanju pridemo do spoznanja, da je vzrok naših slabih političnih in gospodarskih razmer dejstvo, da smo Slovani, zlasti južni, preveč sebični in radi tega premalo dostopni pravi človečanski kulturi. Da postanemo bolj nesebični in bolj kulturni, pa nam je predvsem potreba dovolj blažilne srčne izobrazbe. Taka srčna izobrazba človeka duševno poplemeni ter ga naredi blagega in dovzetnega za vse lepo, dobro in

vzvišeno na svetu. Brezštevilni živi vzgledi v naši državi pa dovolj jasno in glasno pričajo, da ljudje brez take plemenite izobrazbe nikdar ne postanejo resnično dobri, če tudi so morda teoretično izšolani do najvišje popolnosti, in niti doktorske diplome vseh mogočih strok in razna stanovska dostojanstva ne morejo teh ljudi dvigniti do prave človečanske kulture. Njih nizkotna dejanja kažejo, da je njim prva in zadnja briga lastna korist, lastni žep in trebuh, a za vse drugo jim ni mar. Ne sramujejo in ne strašijo se večkrat niti najpodlejših in najkrivičnejših sredstev, ki jih izvajajo na škodo svojega sočloveka in države, da morejo služiti svoji barbarski samopašnosti. Kdor take ljudi še smatra za dobre, poštene in kulturne, pa je tudi sam podlež ali nevednež.

Dobro vzgojen in z blažilno srčno izobrazbo prepojen človek ni zmožen za taka slaba in splošno škodljiva dejanja. On je resnično kulturni in zato tudi resnično ljubi svoj narod, svojo državo, umetnost in vse, kar je dobro in lepo. Ima tudi čut za poštenost in pravičnost, sovraži in preganja krivico in laž, se veseli s pošteno veselimi in žaluje z žalostnimi nesrečniki in trpinami. Nadalje ve in čuti, da narod sestoji iz več različnih stanov, da so vsi stanovi potrebni za celoto naroda in da morajo radi tega vsi živeti. Zato tudi enako ljubi in z enako naklonjenostjo podpira vse stanove. Takemu resnično kulturnemu človeku pravijo tudi z drugimi besedami, da je socialno čuteč ali da je socialist.

Socializem ni potemtakem nič drugega kakor človekoljubno prizadevanje do popolnosti izobraženega ali resnično kulturnega človeka za splošni dobrobit človeškega rodu. Prav ta smisel in namen imajo tudi naša verska načela po zapovedi Kristovi: »Ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebe!« Kako pa se ta verska načela v resnici dejansko izvajajo, to je obširno poglavje zase in je jako dobro znano posebno nam slovenskim nižjim državnim uslužbencem!

Dokler pri nas taki poštenjaki ne zamenjajo dosedanjih starokopitnih nekulturnih sebičnejšev na vodilnih mestih in ne prevzemo vseh državnih krmil, oblasti in moči v svoje roke, tako dolgo ne moremo pričakovati preobrata naših zavoženih po-

litičnih in gospodarskih razmer na boljše. Ker pa se naši možje na vodilnih mestih ne bodo poboljšali in ne bodo sami uvideli potrebe, da bi se umaknili boljšim možem, si bomo morali za bodočnost sami vzgojiti in izobraziti dober in pošten narodni naščaj tudi za parlamentarne posle, in potem bo boljše! Zato med narod za narod in državo! O tem več prihodnjič.

TOMAŽ:

Oj, ti ubogi mesarji!

In sestala se je komisija učnih in študiranih gospodov in je dognala, da le še malo manjka, pa bo treba zvišati cene mesu...

Ne ve se natanko, ali iz zgolj dobre volje, da se pobije draginja, ali da se napravi konec sušljanju po mestu, da mesarji na debelo služijo — kratko in malo: čitali smo v »Slov. Narodu« z dne 4. oktobra štev. 227., da je na podlagi sklepa ankete prisostvovala komisija nakupu in klanju volov v mestni klavnici. Komisijo so tvorili: zastopnik velikega župana, zastopnik tržnega nadzorstva, tajnik Zbornice TOZ, predsednik Zveze obrtnih zadrug in ob enem občinski svetnik, predsednik Mesarske zadruge in dva občinska svetnika.

Vpričo te komisije so trije mesarji kupili vole, seveda po najvišji ceni in to tako natanko, da je mesar I. računal celo na desetinke pare.

V prisotnosti komisije so mesarji vole kupili, pobili in stehali — a ne prodali. In menda v obojestransko zadovoljnost je komisija dognala: 1. da bi znašal dobiček za prodane vole pri soglasno ugotovljeni ceni mesa po 16 Din kg:

pri mesarju	I.	267 Din
»	II.	50 »
»	III.	332 »

2. da ima mesar pri vsakem volu 588 Din stroškov, preden ga proda in 3. da ni res, da bi mesarji toliko zaslužili, kakor se govori po mestu.

Tako komisija; konzumenti pa drugače.

Dejali smo že, da je bila nakupna cena pri vseh treh volih najvišja. Komisija pa ni podala točnega pregleda iz mestne klav-

nice, kjer bi bilo razvidno, koliko pokažejo mesarji volov I. ali II. ali III. vrste in koliko krav I. in II. vrste, dasi je nakupna cena pri različnih živalih dokaj različna. Že pri samih volih je razlika do 25 Din, pri kravah tudi do 2 Din. Ceno mesu so pa splošno postavili na povprečno 16 Din. Tudi tržno poročilo ne razlikuje vrste mesa, ampak označi kratko: »goveje meso I. vrste à 17 Din, II. vrste à 15 Din.«

Dvomljivo je, če se za ljubljanski trg kolje izključno samo prvovrstne vole, kar bi moralo biti, če so pri določanju cene oziroma zaslužka vzeli za podlago živino I. vrste. Kam pa potem zginejo krave, ki jih priženejo na trg tudi precejšnje število? Nemara, da se pa vendar sempatja proda tudi kak kg kravjega mesa po isti ceni kakor volovskega? To pa nanese precejšnjo razliko, v primeri z nakupno ceno. Seveda o tem komisija ni razmišljala, kakor je videti iz časopisnih poročil.

Kakor že omenjeno, komisija ni šla pri tem do dna, ker ni nadzorovala, oziroma ni prisostvovala tudi prodaji mesa. Vsakdo ugotovi dobiček šele po prodaji. Ali ne? Gospodje so se pač zadovoljili z rezultatom, ki ga da enostaven račun, kakor ga dobijo otroci v prvih razredih ljudske šole za računsko nalogo. Toliko kg mesa po tej ceni znese toliko izkupička, pa je. Janezek — prav dobro! — V praksi pa je precej drugače, pravijo naše gospodinje. Če zahtevaš kg mesa brez kosti, ti ga za računa mesar po 25 Din z utemeljitvijo, da je višja cena radi tega, ker ne proda ob enem z mesom tudi kosti. Bi držalo, če ne bi mesar prodal tistih kosti potem kot priklado k navadnemu mesu I. ali II. vrste, torej še vseeno za povprečno ceno 16 Din. To pa nanese precejšnjo razliko: Kostni enkrat odračunane, potem pa zopet prodane kot meso. To so razlike!

Pri tem poskusnem klanju se je priznalo mesarjem med stroške tudi nakupne stroške 25 Din, prigon 25 Din, dasiravno je bila žival kupljena na sejmišču.

Poročilo pravi, da mora mesar večino živine kupiti na podeželskih sejmih. Pri letošnjem pomanjkanju krme pa imajo mesarji živine na ponudbo, kolikor hočejo.

Dalje je med stroške priznано tudi za vsakega vola za vajenca 40 Din, za pomočnika 100 Din. Treba bi bilo vedeti, koliko

I. L.

Dopust na Koroškem.

(Dalje.)

Dočim so zadnji po principu: »Omnia mea mecum porto« (vse svoje nosim s seboj), nosili svojo prtljago večinoma v nezogibljivem nahrbtniku, bili oblečeni po turistovski ter se podajali v svoja prenočišča skupno peš pod vodstvom dečkov, ki so nosili pred njimi tablice s številkami skupin, tega pri Američanih ni bilo. Nihče ni imel nahrbtnika, večina je nosila slamnike, kar je nepisana modna zahteva v New-Yorku za poletno sezono, vsi so bili pa oblečeni v pravilno »travelling-dress« (potovalno obleko) ter imeli s seboj le one znane podolgate in ozke kovčge, katere se postavlja v Ameriki v običajnih Pullman-vozovih izven kupeja na hodnik, ker ni v kupeju nobene priprave oziroma police, na katero bi kdo mogel dati prtljago. Vrhutega nikdo ni šel peš, marveč so se podajali v svoja stanovanja s pripravljenimi avtomobili, ki so kaj hitro švigali sem in tja. Tovorni avtomobili pa so prevažali njih prtljago.

In še nekaj moramo povedati, kar bo zanimalo posebno naše — pivce —. Komaj so si ameriški pevci otesli potovalni prah raz sebe, so se že pojavili po raznih — pivnicah. Tudi nas je vprašal tak

možakar, ki je imel precej rdeč nos, v nemškem jeziku: »Wo ist eine Bierwirtschaft?« (Kje je gostilna s pivom?)» A ko smo na povratku odhajali jutraj od polu 7. na kolodvor, se nam je nudil prizor, katerega smo v Ljubljani vajeni običajno le ob sobotnih plesnih prireditvah pozimi, v predpustu. Po Kolodvorski ulici se je gugalo kakih 10 Američanov, sredi ceste, držeč se v objemu in prepevajoč, v onem znanem stanju, katerega imenujejo preko velike luže: »drunken state«, a mi ga nazivljemo evfemistično: »veselo razpoloženje«. Revež ne vajeni alkohola, so seveda porabili priliko bivanja v Evropi, da se ga navžijejo »Auf Vorrat«, kakor pravi Nemec, ter so očitno celo noč prekrokali.

Gotovo nismo zagovorniki alkoholizma, še manj moremo odobravati ono brezmejno pijančevanje, katero se je ravno pri nas Slovincih po prevratu tako zelo razpaslo, da je postalo praveceno narodno zlo, nego smo za izdatno omejitev »pitja«. A na drugi strani nam manjka vsako razumevanje za prohibicijo, kakor je uvedena v deželi dozdevne »svobode« v Ameriki, ki ni nobena svoboda in kar pomeni, obratno: pač omejevanje osebne svobode. Sicer je pa itak znano, da se vzlic prohibiciji popije v Ameriki sedaj več žganja, žal, najslabše kvalitete, kakor poprej in število zaradi pija-

nosti prijetih oseb se leto za letom množi, a množe se tudi zastrupljenja, ker je pijača, katero vtihotaplajo celo z vednostjo prohibicijskih organov, večinoma sam strup. Menimo, da bi bilo bolje odpraviti prohibicijo, da si prebivalci legalnim potom lahko nabavijo nepokvarjene pijače, če že brez nje ne morejo in nočejo prebiti. Pravega pijanca itak noben zakon in nobena pridiga ne bo odvrnila od priljubljene pijače; znal si jo bo vedno in vedno preskrbeti, in naj bo to magari špirit iz naravoslovnega muzeja. Menimo, da človeštvo ne bi izgubilo veliko, če take ljudi »hudič vzame«, kakor se glasi naša sicer malo robata, a zelo markantna krilatice.

Pri nas do prohibicije še nismo prišli vzlic velikim naporom nasprotnikov alkohola. Zdi se nam pa, da bi pri nas ne našletela ravno na prav poseben odpor, če pomislimo, da se prodaja pri nas pivo po — lekarniških cenah, a »vino«, na katerega naletiš v naših vinorodnih krajih, čestokrat zasluži vsa druga imena, le imena »vino« ne. Če bo naša pijača še dolgo časa tako draga in slaba, bo nastala prohibicija kar sama po sebi brez prizadevanja oblasti, kot odpor in protest pivcev, s čimer seveda, da ne bo zamere, nočemo reči, da ne bi bilo tudi pri nas dobiti nepokvarjene pijače.

(Dalje prihodnjič.)

glav živine zakolje mesar. Če zakolje vsak dan enega vola, potem ima mesarski vajenec mesečno plače 1200 Din, pomočnik 3000 Din, mesarski mojster pa zasluži samo 1500 Din, ako vzamemo za primerjavo najmanjši izračunani dobiček, kar lahko naredimo z mirno vestjo, saj so za podlago nakupne cene vzeli najvišje cene.

Da se siromake zaščititi, bi bilo tudi dobro, da davčna administracija pregleda napovedi za osebno dohodnino mesarjev in pomočnikov.

Strašna krivica bi bila, če so morebiti mojstri previsoko, pomočniki pa premalo obdavčeni v očigled »izračunanemu« dobičku in priznani odškodnini.

Tem številkam najbrže ne verjamejo mesarji sami, občinstvo tudi ne, tedaj ostane edino le še komisija. Človeka, ki verjame, da je mesar zadovoljen, da ima njegov vajenec od zaklane živine na mesec samo 300 Din manj kakor mojster, pomočnik pa ravno še enkrat toliko kot mojster sam, tega bo morala poiskati zato posebej sestavljena komisija.

Dvomimo, da izhaja mesarski mojster in še njegova družina, če jo ima, z 1500 Din na mesec. Za primer sem vzel, da zakolje mesar dnevno enega vola. Ne vem gotovo, morda jih zakolje več, morda jih zakolje manj. Oziraje se na njegov mesečni dohodek bi rekel, da jih mora zaklati več, če se že govori, da mesarji kupujejo hiše, in da ne žive ravno slabo, oziraje se pa na dohodek pomočnika in vajenca, bi rekel, da jih zakolje manj. Naj bo tako ali tako, tisto o izračunanem dobičku in tisto o odškodnini za vajenca in pomočnika nikakor ne more držati.

V izračunanem dobičku pa, glasom poročila »seveda še ni vračunan trud za mesarja...« Kako pa to mislijo gospodje? To kar pravimo dobiček, je vendar plačilo za njegov trud. Ali zahtevajo nemara še nekaj posebnega, ki nima z njegovim trudom nič opraviti, kar bi šele imenovali »čisti dobiček«. Zase delati je vendar vsak dolžan!

Bilo je poročilo o poskusnem klanju v mestni klavnici. Pa je menda tako: veliko jih je, ki niso čitali, pa niso verovali, veliko jih je, ki so čitali, pa niso verovali. Sicer je pisano nekje: Kdor veruje bo zveličan. Za ta slučaj pa z mirno vestjo dodamo: Pa tudi mi ne bomo zavrženi, ki nismo verovali in ne verujemo.

Važna razzsodba drž. sveta.

Neka zvaničnica je bila 1. 1926 odpuščena iz drž. službe. Na dan 1. decembra 1925 je imela drž. službe 9 let, 7 mesecev in 7 dni. Smatrala pa je, da ji pripada pokojnina. Zato se je obrnila na ministrstvo s prošnjo za priznanje pokojnine, če mur pa ministrstvo ni ugodilo. Vsled tega se je proti temu nepriznanju pritožila na drž. svet. V svoji pritožbi navaja sledeče: S členom 259 finančnega zakona z 1. 1926/27 so sicer izpremenjeni predpisi člena 139. uradniškega zakona v toliko, da drž. uslužbencem, ki na dan 1. decembra 1925 niso imeli dovršenih 10 službenih let, pripada osebna pokojnina šele v slučaju, ko dovrše 15 službenih let. Na dan 1. decembra 1925 je imela 9 let, 7 mesecev in 7 dni nepretrgane drž. službe. Ker pa člen 259. finančnega zakona za 1. 1926/27 izrečno določa, da se pričeta polovica leta službe mora računati kot cela, je imela tedaj 1. decembra 1925 faktično 10 polnih let uradnih službenih let. Ni pa točna trditev ministrstva, da se določilo čl. 259. finančnega zakona za 1. 1926/27, s katerim se pričeta polovica službenega leta računa za popolno, nanaša samo za računanje pokojninske osnove v zmislu čl. 140. uradniškega zakona, ker se z novim členom v glavnem izpreminja predpis čl. 139. uradniškega zakona, s katerim se zahteva za pridobitev pravice do osebne pokojnine dovršitev 10 službenih

let, nasprotno, to določilo se nanaša na celi člen 259. finančnega zakona za 1. 1926/27 iz sledečih razlogov:

V slučaju, da bi imelo to določilo služiti le za penzijsko osnovo, bi bilo odveč v navedenem členu 259. fin. zakona, ker to velja tudi vnaprej že na temelju čl. 140. uradniškega zakona. Razen tega se nahaja to določilo v čl. 259. finančnega zakona v posebnem odstavku, zato se mora uporabiti za celi predhodni odstavek istega člena t. j. tudi na pridobitev pravice do pokojnine kakor tudi na računanje pokojninske osnove. S tem določilom je hotel zakonodajalec vsaj nekoliko omiliti vso težo navedenega člena finančnega zakona, ker bi po tem, razlagajoč ga drugače, izgubili pravico do pokojnine tudi vsi tisti, katerim je na dan 1. decembra 1925 manjkalo magari samo en dan do 10. let.

Državni svet v svoji razzsodbi z dne 23. maja 1928, št. 5.975/28 pravi z ozirom na odlok ministrstva, s katerim se tožiteljici odbija pravica do pokojnine, da ta ne odgovarja zakonu. Nadalje pravi: »Tožiteljica je s svojimi prilogami k tožbi dokazala, da je na dan 1. decembra 1925. leta imela 9 let, 7 mesecev in 7 dni nepretrgane drž. službe. Ker se pa na temelju člena 259. finančnega zakona z 1. 1926/27 pričeta polovica leta računa kot popolna, zato je imela tožiteljica po zakonu na dan 1. decembra 1925. leta deset let službe ter si je z ozirom na to pridobila pravico do pokojnine, ki se ji mora odmeriti z ozirom na ta leta.«

A. P.

Izjava.

Z ozirom na članek »Ljubljanska uradniška menza — kritične opazke« na strani tretji »Našega Glasu« št. 4/X od 10. II. 1928 izjavljam, da nisem v tem članku hotel izreči ničesar žaljivega, marveč da sem imel samo namen izreči stvarno kritiko. V kolikor sem pa v tem članku dal možnost insinuacije obdolžitve vodstva uradniške menze namenov, ki se ne strinjajo z interesom zadruga, te svoje obdolžitve preključujem in jih obžalujem.

V Ljubljani, dne 2. X. 1928.

Josip Beguš, l. r.

Boj draginji!

Vsem dobromislečim ljudem, ki simpatizirajo z našim pravičnim bojem zoper draginjo, široko odpiramo predale našega glasila, ne glede na njihov stan ali svetovno naziranje. Državno uradništvo vrši v službi in izven nje važne in dragocene funkcije v vseh panogah javnega življenja. V vseh kulturnih in gospodarskih stremljenjih slovenskega naroda stoje državni nameščenci v prvih vrstah delavcev in bojnikov. Zato upravičeno pričakujejo od javnosti moralne podpore, ki jo dobra stvar, za katero se bore zasluži. Doslej so skušali utajiti naše klice, za vedno nam ne bodo moglo zamašiti ust. Naš Glas se mora čuti po vseh krajih, kjer prebivajo ljudje, ki jim zmisel za pravičnost in poštenost še ni čisto zamrl. »Naš Glas« mora postati tisti trdni okop, okoli katerega se bo zbrala vsa množica državnih nameščencev in sploh vseh, ki jim je za ozdravljenje naših bolnih socialnih razmer. Zato: vsem borcem za pošteno stvar, vsem bori teljem zoper draginjo je »Naš Glas« na razpolago. Podpirajte ga, širite ga!

»Entente cordiale« na ljubljanskem rotovžu. Odkar vlada v našem občinskem zastopstvu tako vzorna harmonija med strankami, ki tvorijo večino, je zavlada svet mir v občinski politiki. Ta medstrankarski sporazum se je razširil tudi na dnevno časopisje. Dočim se prej glasila istih strank niso naveličala dnevno bruhati žveplo in žerjavico na vse, kar je le spominjalo na osovražene nasprotnike, je zdaj vse, kar se zgodi v občini, vsem prav in v redu. Nepoučen opazovalec bi mislil, da je prebivalstvo silno zadovoljno in da ga ni nikogar, ki ne bi bil poln hvale nad sedanjimi mestnimi očetmi. Zato ni čuda, da je vse ljubljansko dnevno časopisje tako so-



Planeter

se neprestano suče okrog solca.

Ravnotako mirno mine dan ko se pere perilo, če gospodinja izkoristi 7 prednosti, katere ima

Schicht
Terpentin-
Milo s svojimi prednostmi

glasno — zamolčalo vse glasove, ki se pojavljajo v boju zoper draginjo. Zdi se, da so naši dnevniški absolutni zaščitniki producentov in da za fiksne nameščence nimajo srca. Priobčevali so dolgo vezna poročila o anketah, iz katerih naj bi se dognalo, da se mesarji in peki redé od samih izgub, niso pa registrirali vsaj glasov upravičene nevolje državnega uradništva, ki poginja ob brezbriznosti »merodajnikov«.

Dobro je, da uradništvo, državno in privatno, spozna, kdo je njegov zaščitnik. Naši dnevniški se niti svoje čisto novinarske dolžnosti zaradi strankarsko-političnega diktata strank, ki jih izdajajo in vodijo, niso zavedli, pokazali so pa tudi, da na simpatijah uradništva niso zainteresirani. V tem so slični onim številnim fiksnim nameščencem (med njimi je celo več državnih uradnikov!), ki so po zaslugi svojih stanovskih tovarišev prišli v občinski svet, tam pa pozabili na svoj stan in se vdinjali izrazito strankarskim geslom. Treba se jih bo, pa brez izjeme, v katerem taboru sedé, zapomniti ob prih. občinskih volitvah. V občinskem svetu se mora voditi gospodarska in socialna politika, ne pa razdiranje državno-pravnih in sličnih čenč.

Kaj pa gostilne? Naše gostilniške cene izživajo splošen odpor in Ljubljana, ki je še pred nekaj leti — kakor pred vojno sploh — slovela kot ceneno mesto, uživa danes dvomljivo slavo enega najdražjih jugoslovanskih krajev. Videti je, da gostilničarji postavljajo cene po mili volji in da jih pri tem nihče ne nadzira. Poglejmo samo cene jedilom. Primerjajmo le ceno kilograma govedine s ceno porcije kuhanega govejega mesa in preudarimo, koliko porcij se nareže iz enega kilograma, pa imamo jasen primer nesorazmernega dobička. O ceni sočivja in prikuh sploh, ki po naših gostilnah dosegajo neverjetne višine, ni da bi govoril. Isto velja o cenah pijač. Pivo je po zaslugi nenasitnega pivovarniškega kartela, ki gospodari z absolutno suverenostjo, nedosegljivo drago, vino takisto. In če n. pr. oblastni odbor pribije na liter doklado 40 par, zraste cena — zaradi lažjega računanja — za cel dinar pri litru. Tako je konzument vedno dvakrat tepen.

Ra.

Umesten predlog. V Ljubljani naj se ustanovi novo mestno »gostilniško nadzorstvo«, da se bo točno vsak večer moglo ugotoviti, koliko četrtink je steklo po nikdar sitih uradniških grlih. Prepričani smo, da bi bila taka vsakodnevna statistika zelo zanimiva. Pokazala bi, 1. da največ daljmatince po 12—13 Din liter pasira baš pijontar

ska žrela, 2. da je teh večno žejnih goltancev le še manj od onih, ki pripadajo drugim stanovom in profesijam in 3. da še ti grešniki pijejo ali iz obupa ali pa za denar, ki si ga s postranskimi službami po svojem uradnem delu zaslužijo. Za državno uradniško plačo samo bi bilo težko popivati vsak dan, pa če vso naložijo v vinski valuti.

Pik.

Pletenine

vseh vrst, jäger perilo, volnene nogavice, rokavice, dežnike, čepice, damske torbice, srajce, kravate itd. kupite po najsolidnejši ceni pri ŠTERK nasl.

MILOŠ KARNIČNIK ➤ **LJUBLJANA, Stari trg 18**

Nerazumljivo! Kadar kdo česa ne more do-
umeti, si pomaga s puhlico: »Mora že tako biti!«
Nak, meni pa noče v glavo tasle zagonetka: Kilo-
gram krompirja, ki ga vsadi kmet v razorano in
pognojeno njivo, ki ga okopava in osiplje, zgrebe,
pobere, nasuje v vreče in pripelje na trg in do-
mov, velja dandanes 1 Din 50 par. Kilo jabol-
k, pa slabih! kajti kmet dostikrat niti ne pognoji,
a v jeseni samo jabolano otrese in pripelje na trg
pol črviv sad, velja — 5 Din. Od 500 kg krom-
pirja je mestne užitnine 2 Din, od sto kg jabol-
k pa 20 Din. Sadje je potemtakem luksuz. Primerjaj
nadalje cene češnjam in jagodam, moki in gobam
itd. Cene so prevržene, niso v nobenem soraz-
merju in zato »Tako ne sme biti!« F. A.

Draginja na deželi. Prihajajo nam pritožbe
iz vrst državnih nameščencev, da življenske raz-
mere po podeželskih mestih in krajih niso nič
boljše od ljubljanskih. Zaradi pomanjkanja kon-
kurence producenti, gostilničarji in trgovci še bolj
neženirano izjemajo ubogo uradniško páro. Da
so pa cene stanovanjem po večini še dražje od
onih v Ljubljani, je tudi znano. Ker v podežel-
skih krajih drž. uslužbenci prejema-
jo še nižje draginjske doklade, si lahko predstavljamo bedni
položaj uradništva v pokrajini. Tudi tu bo treba
odpomoči, pa kmalu — sicer propade uradniški
stan gmotno in moralno. Da bo to tudi za prido-
bitne kroge, kakor sploh za celokupno javno živ-
ljenje, ogromna in nepopravljiva škoda, je jasno.
Naši producenti vseh vrst se niti oddaleč ne za-
vedajo, kaj znači zanje nepodkupljivo, vestno in
objektivno uradništvo. Pomisljajo naj, da je lač-
nemu, bosemu in strganemu človeku težje ohra-
niti svojo nepristranost. — Vabimo vse tovariše
po deželi, naj pazno zasledujejo vse pojave odi-
ranja in brezvestnega izkoriščanja in jih sproti
javljajo »Zvezi«, ki bo ukrenila potrebno, da se
vsi taki nedostatkovi odpravijo. Prosimo tudi vse
tovariše, naj o razmerah v posameznih krajih
redno pošiljajo »Našemu Glasu« poročila, ki jih
bomo z veseljem objavljali. Predvsem pa: »Naš
Glas« je naš glas, širimo ga, podpirajmo ga!

»Zveza« in mestno tržno nadzorstvo. Po iz-
idu številke »Našega Glasu« je šef mestnega trž-
nega nadzorstva, g. St. Plemelj, povabil zastop-
nike naše »Zveze državnih nameščencev« na raz-
govor. Tajnik Zveze mu je nato telefonično spo-
ročil, da Zveza z mestnim tržnim nadzorstvom
— žal — ne more razgovarjati, ker po znanem
poročilu le-tega ne more imeti več zaupanja v
uspešnost in oportunist kakršnihkoli razgovorov
z instanco, ki na tako svojevrsten način obrav-
nava važno vprašanje odprave draginje. Državno
uradništvo, organizirano v Zvezi, se bo odslej
obračalo edino-le na izvoljene zakonite zastopnike
občanov, na občinski svet in na župana.

Tudi k poglavju o draginji. Iz »Jutra«, št.
236 od 7. oktobra: »Vinske cene v Dalmaciji.
Šibenik, 6. oktobra. Ker je v tuk. krajih po dalj-
šem deževju nastalo lepo vreme, nadaljujejo s
trgovljo. Kvaliteta vina je odlična, vendar pa so
cene nizke. Za hektoliter plačujejo 250—300 Din.
Slovenski trgovci so izvozili že več vagonov mo-
šta za rezanje drugih vin. — Tako poročilo. Po
čem pa je dalmatinsko vino v Sloveniji? Po 10
do 15 Din liter. In vendar imajo naši gostilničarji
pri vsakem litru izgubo — kaj ne? M. K.

Damoklejev meč visi uradniškemu stanu nad
glavo. Nov udarec preti stalnim nameščencem
dne 1. maja 1929, ko preneha zaščita še tistih,
že itak redkih, stanovanjskih najemnikov, ki jih
je doslej stanovanjski zakon vsaj kolikor toliko
varoval pred brezvestnim odiranjem. Prihodnji
maj bo še nekaj desetstisoč uradniškim rodbinam
zadal krut udarec, morda najhujšega, kar jih je
po vojni zadelo. Položaj je naravnost brezupen,
če se današnje stanje ne podaljša. Kako naj pa
uradnik, ki ima, recimo dva tisoč dinarjev plače,
pa večglavo rodbino, plača za stanovanje dveh
sob 700—800 Din in še več? Toliko se danes obič-
ajno zahteva, čisto do 1000 Din in več. Od česa
naj pa živi rodbina ves mesec, kako naj se oblači,
obuva? Mnogi hišni lastniki v navijanju cen sta-
novanjem ne poznajo mere. To so povečini prav-
tisti, ki bi jim niti treba ne bilo živeti od žuljev
najemnikov, ker imajo druge, zadosti velike do-
hodke. Dandanes je pohlep po denarju zamoril v
ljudih vsa plemenitejša čustva.

Ugotavljamo. Na javno vprašanje v posled-
nji številki lista, kakšne službene prejemke (za
druge njegove dohodke nam ni mar) ima avtor
znamenitega poročila mestnega tržnega nadzor-
stva, nismo prejeli odgovora. — To je značilno.
Biti morajo pa očitno ti službeni prejemki to-
likšni, da omenjeni, nam žal nepoznani, gospod
avtor — kakor sam pravi — v resnici živi lahko
zelo dostojno. Zakaj le po sebi je moral soditi,
ko je napisal to konstatacijo. Državni nameščenci
namreč ne morejo v resnici živeti zelo dostojno
zgolj ob svoji plači, pa najsi tudi »ne popivajo
vsak dan,« čeprav ne »delajo več ali manj dragih
izletov v okolico« in dasi ne »vodijo hiše preko
svojih dohodkov« (ojoj! slovenščina pa že taka!).
Kljub temu drž. nameščenci piscu imenitnega po-
ročila njegove plače ne zavidajo. Še manje jim pa
pride na misel zanimati se, kako omenjeni gospo-
dari z njo, dasi se on zanje preskrbno zanima.
Za to njegovo očetovsko nadzorstvo se pa prav
od srca zahvaljujejo. So tudi doslej brez njega
izhajali.

HRANILN' IN POSOJILNI KONZORCIJ
JAVNIH NAMEŠČENCEV IN UPOKOJENCEV R. Z. Z O. Z.
LJUBLJANA, Aleksandrova c. 5./l. levo
Ustanovljen leta 1874.

Uradne ure dnevno od 3.—5. popoldne
razun sobot nedelj in praznikov.
Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje po
5 — 7½ %.

Daje kredite tudi ranžijske in konsumne
po 9% proti poroštvu in zaznambi.

Zoper navijanje cen sadju. V ljubljanskih
dnevnih je dne 18. t. m. priobčila »Sekcija
trgovcev s sadjem v Ljubljani« obširno »Poslano«
kot nekak odgovor na trditve spomenice, ki jo je
»Zveza drž. nameščencev« v jeseni 1927 predlo-
žila magistratu in ki smo jo v zadnji številki na
čelu lista ponatisnili. To »Poslano« skuša na pod-
lagi nekkih računov dokazati, da trditve »Zvezine«
spomenice ne drže in da trgovci s sadjem, pred-
vsem še branjevc, niti od daleč nimajo pretiranih
dobičkov, temveč celo še tiče malone vsi v dol-
govih. O točnosti teh podatkov in pravilnosti šte-
vilčnih kalkulacij sekcije sadnih trgovcev zaradi
prekratkega časa danes ne moremo razpravljati.
Storila bo »Zveza« to čimprej in s tem nudila
javnosti možnost, da se prepriča, kdo ima prav.
Za danes pa le par interesantnih detajlov iz
»Poslanega«. Za osnovo računa se tam jemlje
na pr. »Smederevsko najlepše namizno sadje« —
a koliko manj vrednega in tudi neprimerno ce-
nejšega blaga se pod tem visokodonečim imenom
proda? Dalje izhaja iz vseh zaključkov, da se
sadje torej že na debelo predrago oddaja
branjevcem. Komu je tam tudi neki pisano, ko-
liko sedaj (v drugi polovici oktobra!) velja v
Bosni kilogram češpelj, sedaj po končani sezoni?
Najbolj zanimiva je pa ugotovitev, ki kaže, da
je »Zvezina« spomenica le zadela v pravo. V
»Poslanem« sadnih trgovcev stoji namreč veles-

značilni stavek: »Nesmiselna je tudi trditev, da
se pusti branjevcem diktirati cene živil, ker
imajo oblasti priliko, da, ako se jim zde cene
previsoke, zahtevajo znižanje istih, oziroma na-
vijalce kaznujejo.« (Podčrtal ur.) — Pritrjujemo
drugemu delu gornjega stavka, le da je prvi ne-
točen. Diktaturo cen branjevc, žal, res izva-
jajo in ne v prid konzumentu. Res je pa tudi,
da imajo oblasti (to je: v prvi vrsti mestni ma-
gistrat) priliko zahtevati znižanje cen in kaz-
novati navijalce, imajo pa tudi zakonsko dolž-
nost to storiti. In da se to zgodi, je namen
naših bojev. To doseči je bil tudi namen »Zve-
zine« spomenice ljubljanskemu magistratu. O
podrobnostih »Poslanega« pa, kakor že omenjeno,
prihodnjič kaj več.

Obleke kemično čisti, barva, plisira
in lika tovarna J. O. S. REICH.

Vestnik.

PROTESTNI SHOD. POZOR! Zveza
državnih nameščencev sklicuje za 30. t. m.
ob 8. zvečer protestni shod vseh nameščen-
cev, državnih in zasebnih. Kraj protestnega
shoda bo razviden z lepakov in letakov.

Vsi na shod! Kdor ostane doma, se
strinja z draginjo, ki se je razpasla na na-
šem živilskem trgu!

Zveza državnih nameščencev
za Slovenijo

ima svojo pisarno v Frančiškanski ulici
št. 6, I (desno).

Informacije se dajejo ob ponedelj-
kih, sredah in petkih od 5. do 6. ure po-
poldne, sicer uradne ure za interno po-
slovanje razen sobot, nedelj in prazni-
kov dnevno od 5. do 7. ure popoldne.
— Tajništvo.

»Naš Glas« se dobi po ljubljanskih tra-
fikah. Izvešene tablice opozarjajo nanj.

Tovariši! V Ljubljani nimamo nobenega ne-
odvisnega glasila. Edini list, ki zastopa neomajno
pravice javnega nameščentva, je »Naš Glas«. Ne
le vsak državni uslužbenec, vsakdo, ki mu
je mar ozdravljenje naših socialnih razmer,
je dolžan skrbeti, da se »Naš Glas« razširi, da prodre
v vse uradniške rodbine in v vse lokale, kjer se
uradništvo zbira. Naš Glas je edina svobodna tri-
buna, kjer uradništvo lahko zastopa svoje želje
in zahteve, edino od političnih strank nezavisno,
zares uradniško glasilo. Ljubljansko dnevno časopisje
hoče udušiti, zamolčati naše obupne klice na
pomoč, zakriti našo pošteno borbo zoper nezno-
sne prilike, v katerih poginjamo. Tovariši! Kdo
nas brani, kdo nas zastopa, kdo nas vodi v boju,
ko vse politične stranke okoli nas dosledno molče
in se ne zganejo za nas? Sam si pomagaj in Bog
ti pomore! To je naše geslo. — Zato: vsi na
delo za Naš Glas!

Dražbe, dražbe, dražbe... V 96. številki
»Uradnega lista« je nič manj nego 41 dražbenih
oklicev. K tej žalostni sliki našega narodnega go-
spodarstva ni treba komentarja. Saj ni čudno, da
ekonomsko propadamo, ko politiki tratijo čas in
denar z »državnopravnimi« problemi. Vse jugo-
slovansko (in pravtako tudi slovensko) politično
življenje trpi za hudo in neozdravljivo boleznijo.
Imenovati bi jo mogli: sulfurititis acuta. Za fra-
zami poginjajo najboljši deli naroda. Deset let
poslušamo to neprestano lajno: ujedinenje, inte-
gralno Jugoslovenstvo, centralizem, prečanski
front, avtonomija, red in delo, pa boj korupciji.
Deset let ista godba, samo naslov se po potrebi
izmenja, napev je vedno isti: gola, puhla fraza. Pri
tem smo po prvem desetletju bolj oddaljeni od
edinstva kakor kdaj prej, korupcija raste iz dneva
v dan, a »red in delo« se vedno enako jasno
blesti — na papirju. V motnih vodah visokodone-
čih političnih puhlic sijajno uspeva lov na mastne
ribice. Socialno in narodno-gospodarsko delo pa
zanemarjamo, saj se pri tem ne da nič — »zara-
diti«. Tako nas v državi, ki je slovela kot žitnica
Evrope, v enajsto leto spremlja ne blagostanje in
obča zadovoljnost, temveč — eksekutorjev boben.

Povračilo potnih stroškov pri službenih potovanjih. Glavna kontrola je po vprašanju neke krajevne (mestne) kontrole odločila v obliki seji dne 7. septembra 1928 (odlok br. 68.539/28 od 15. IX. 1928), da državnemu uslužbencu pripade povračilo, predvideno v t. 14 in 18 uredbe D. R. br. 96.000/20 (to je: dovoznina in odvoznina ter donos oz. odnos prtljage) tudi kadar po službeni potrebi potuje z državnim poštanim avtomobilom, ki ima stalno določene postaje in vozi po stalno, z voznim redom določeni progi. V takih slučajih gre torej službeno potujočemu drž. uslužbencu poleg povračila vozne cene z drž. avtomobilom še povračilo za dovoz oz. odvoz z izvožkom od bivališča uslužbenčevega (stanovanja, prenočišča, hotela itd.) do avtomobilske postaje in obratno, ter povračilo stroškov za vnos in iznos prtljage v avtomobil, oboje seveda po postavkah v že zgoraj navedeni uredbi o povračilu potnih in selitvenih stroškov. — S to odločbo se je ugodilo dolgoletni zahtevi uradništva, ki je po službi prisiljeno, da čisto potuje. V pokrajinah, kjer je razvit avtomobilski promet z državnimi poštanim avtomobili, je dobil potujoči uradnik doslej povrnjene samo dejanske izdatke za prevoz z avtomobilom, ki ne pozna raznih razredov, ki bi se razločevali po cenah. Znano je pa, da z današnjimi dnevnici na potovanju ni mogoče izhajati in da je uradnik na potovanju kril primanjkljaj iz prištedenih razlik med višjim in nižjim razredom na železnici, s pristojbin za dovoze z izvožkom, ki ga ni uporabljal, potem pa tudi s prištedeno pristojbino za prenos prtljage. Doslej se to dvoje v slučaju potovanja z drž. poštanim avtomobilom ni priznavalo. Dokler se vprašanje potnih pristojbin končno ne uredi, kakor to zahtevajo današnje razmere, je tudi to malenkostno korekturo v prid uradništva treba toplo pozdraviti. L. A.

Srednješolski problem. Višji šolski svet je nedavno z okrožnico odredil, da morajo profesorji na srednjih šolah vse učence od prvega do osmega razreda v šoli vikati. Tak običaj je bil morda »za njega dni« razumljiv, ko so maturantje šli za

procesijo v cilindrih in z lepo košatimi, dolgimi bradami. Dandanes se bo marsikateremu desetletnemu, kratkohlačnemu učenjaku v prvi gimnaziji samemu čudno zdelo, odkod ta čast — če je to sploh čast. Saj vemo, da Grki in Rimci vikanja sploh poznali niso, da ga naši južni bratje še danes ne poznajo in da spet obratno Angleži ne poznajo tikanja. — Značilno je, da so mnogi dijaki sami prosili svoje profesorje, naj jih še naprej lepo prijateljski tikajo — pa ni šlo. Predpis je predpis! Če bodo pa zaradi te važne reforme, ki razkriva, kako intenzivno se poklicani bavijo s težavnim problemom srednješolske vzgoje, učni uspehi boljši, bomo videli ob koncu šolskega leta. Upajmo!

Uslužbencem finančne stroke: Na področju finančnih delegacij v Zagrebu in Sarajevu in oblastne finančne direkcije v Novem Sadu je prosto večje število uslužbenschih mest. Uslužbenci finančne stroke vseh vrst in kategorij (konceptni, računski, davčni in arhivski uradniki, geodeti itd.), ki bi reflektirali na kako mesto na označenih ozemljih, naj se takoj prijavijo. V prijavi naj poleg osebnih in rodbinskih ter službenih podatkov navedejo predvsem, v katerem kraju bi želeli službovati. Oziralo se bo seveda le na strokovno izvežbanost in že vsestransko usposobljeno uradništvo. Obetajo se jim ugodne razmere za napredovanje in dobri položaji. — Prijave je vložiti pri predsedstvu delegacije v Ljubljani najkasneje do 22. oktobra t. l.

Morda so pa samo pozabili tisti gospodje, ki so prejeli priporočilo za naročnino »Znancev«, novel, da je priložena za kakršenkoli že odgovor tudi frankirana dopisnica za odgovor? Uredništvo prosi, da mu vsaj odgovore, četudi je za čas trda, kar vemo.

»Razlike« so menda tu. Zal, dobe te »razlike« za čas od 1. okt. 1923 do 30. aprila 1924 samo vdove in rodbine po umrlih civilnih uradnikih I., II. in III. kategorije, kar je naposled pravično in vsaj nekaj.

K. D.



Ceneno češko perje!

1 kg sivga opuljenega perja 70 Din, napol belo 90 Din, belo 100 Din, boljše 125 Din in 150 Din, mehko kot puh 200 in 225 Din, boljše vrsta 275 Din. Pošiljave carine prosto, proti povzetju, od 300 Din naprej, poštne prosto. Vzorec zastoj, Blago se tudi zamenja in neugajajoče vzame nazaj. Naročila samo na BENEDIKT SACHSEL, Lobež št. 24 pri Plznu, Češkoslovaška. — Poštne pošiljke rabijo iz Češkoslovaške v Jugoslavijo približno 10 dni.

Hitro kaj je noviga!

Vablivo. Dama srednjih let, s pokojnino ali nekaj premoženja, šivilja, modistka, ki hoče z moškim skupno gospodarstvo do smrti, dobi hišo v last v Ljubljani — kasneje zakon ni izključen. (Inserat št. 28647, Jutro št. 214.)

Logika doma: Kmet Dolgin ogleduje na posetu pri kmetu Glavinu tudi njegov hlev. Dolgin opazi v kotu hleva poleg druge živine tudi trojico oslov, pa vpraša Glavina: »Kateri teh treh oslov je najbolj pameten?« Glavin: »Najmanjši.« »I, zakaj?« »Zato, ker sta druga dva večja.«

Logika v šoli: Profesor razlaga: »Nobena mačka ima dva repa. Toda ena mačka ima en rep več kakor ona mačka. — Gospod Nosán, koliko repov ima potem mačka?« Študent: »— Tril!«

Se ena iz šole. Učitelj opazi med poukom, da igra nekaj učencev v poslednji klopi na karte. Zato pljeni v marjaš učenci komaj poskrijejo karte, a učitelj že lasa prvega kraj klopi za »ta sladke«. Učenec zatuli kakor zver. »Ali veš, zakaj sem te?« se jezi učitelj. »Ker nisem zaklical »dvajset!« zavajka izgubljenec.

Moderna medicina se izogiblje zdravil. Tembolj pa upošteva pravilno prehrano. Odlični zdravniki priporočajo zato redno uživanje Žike. Žika je na poseben način izdelana kava iz rži. Učinkuje ugodno na živčevje in prebavila. Zato bi jo morali vsi nervozni, slabokrvni, posebno pa otroci uživati vsak dan.

RAZŠIRJAJTE „NAŠ GLAS“

C. J. Hamann Ljubljana

Vam nudi najsolidnejši vir nakupa perila, opreme nevest, novorojenčkov, perja in modnih potrebščin. Predtiskarija modernih ročnih del.

DEŽNIKI
JOSIP VIDMAR
Ljubljana, Pred Škofijo 19
Najnižje cene! Solidna in točna postrežba.
Popravila, preobleke.

Tvrška A. VOLK, Ljubljana
Resljeva cesta št. 24.
Veletrgovina z žitom, moko in drugimi mlevskimi izdelki.
Priporoča zlasti prvovrstno
današko pšenično moko.

MANUFAKTURNA TRGOVINA
FABIANI & JURJOVEC, LJUBLJANA
STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 5
priporočata razno jesensko in zimsko blago za dame in gospode. V zalogi vedno perje, puh in žima za blazine od najcenejše do najfinejše vrste. Na obroke proti garanciji uradov.

Veletrgovina
A. ŠARABON
V LJUBLJANI
priporoča špecerijsko blago, raznovrstno žganje, moko in deželne pridelke. Raznovrstno rudninsko vodo.

Restavracija
IGNACIJ BANKO
Ljubljana, Kette Murnova ulica št. 3
priporoča gg. drž. uradnikom dobro postrežbo v kvaliteti pijač in hrane.

Obiščite novo urejeni oddelke za **gospode**
Trpežno blago. Najnižje cene. Modna trgovina za dame in gospode
A. ŠINKOVEC
nasl. K. SOSS
LJUBLJANA
Mestni trg 18, 19

Modno blago, perilo in potrebščine za šivilje in krojače priporoča tvrška
A. PERSCHE
LJUBLJANA, Pred škofijo 21.

Miroslava Leitgeb
Ljubljana, Jurčičev trg 3.
Strojno in ročno vezanje zaves, pregrinjaj, perila in oblek v najsolidnejši izdelavi.

Specijalna trgovina ščetarskih izdelkov
priporoča tudi svojo veliko izbiro spominskih izdelkov, galanterijo in parfumerijo
M. Mihelič
Ljubljana, Šelenburgova ulica.

PARNA PEKARNA
FRANC DOLINAR
LJUBLJANA
PRED ŠKOFIJO 11 — POLJANSKA C. 19
najtopleje priporoča svojim cenj. odjemalcem večkrat dnevno prvovrstno sveže pecivo in različne vrste slaščic

Tovariši!

Že stanovska zavednost velewa, da podpiramo pri nabavah svojih potrebščin v prvi vrsti svoje lastne ustanove. Veliko bolj pa smo v svojem interesu dolžni to storiti tedaj, ako nam nudijo te ustanove večje ugodnosti in večje koristi kot tuje. Ena izmed takih ustanov je naša

TELEFON
ŠT. 2421

Nabavljalna zadruga državnih nameščencev v Ljubljani, Vodnikov trg 5.

Rač. pošt. hran.
Štev. 12.416.

Ona nam nudi banaško moko, sladkor, kavo, olje, mast, sploh vse specerijsko in kolonijalno blago najfinije vrste po najnižjih cenah, ki so mogoče. Velika izbira dežnikov, predpražnikov in najfinijih in najtrpežnejših čevljev lastnega izdelka. V zalogi najfiniji šifon, platno in srajce za gospode po najnižjih cenah.

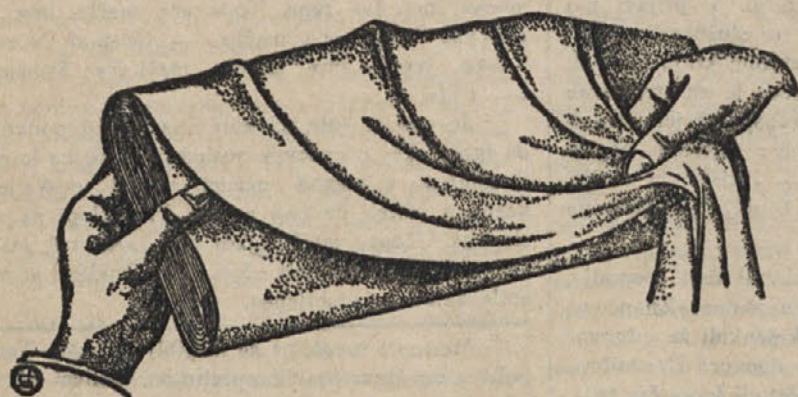
Drva in premog vsak čas na razpolago. Dostavlja se blago na dom in dovoljujejo se olajšave pri plačilu.
Zadovoljiti svoje člane je te zadruga najvišji cilj. Da je blizu tega cilja, dokazujejo stalni in dnevno novo pristopajoči člani-odjemalci.
Tovariši! Tovarišice! Pristopite k tej zadrugi in kupujte v njej! **Kdor kupuje v svoji zadrugi, kupuje pri sebi!**

Priporočamo tvrdko
M. Tičar, Ljubljana
za nakup vseh pisarniških
in šolskih potrebščin.

Sever & Komp., Ljubljana

Semena, poljski in gozdni pridelki

A. & E. Skabernè, Ljubljana



Velika izbira češkega in angleškega sukna.

Ivan Jelačin, Ljubljana

Uvoz kolonijalne in specerijske robe

Tvrdba ustanovljena leta 1888.

Solidna in točna postrežba

Kr. dvorni dobavitelj

ANTON VERBIČ, Ljubljana

Delikatese Špecerija

Solidna postrežba, zmerne cene.

PRIPOROČA SE DAMSKA KONFEKCIJA IN MODNI SALON

ALOJZIJ PAULIN

LJUBLJANA, KONGRESNI TRG 5

Prvovrstna strokovna izdelava damskih plaščev, oblek in kostumov tudi kakor vse moške garderobe po konkurenčnih cenah. — Lastna zaloga blaga. — Gg. uradnikom in uradnicam na obroke.

PARNA PEKARNA

== **JEAN SCHREY NASL.** ==

JAKOB KAVČIČ

VEČKRAT NA DAN SVEŽE PRIZNANO
NAJBOLJŠE VSAKOVRSNO PECIVO

KNJIGARNA

NOVA ZALOŽBA

r. z. z. o. z. **LJUBLJANA, Kongresni trg 19 in**

PODRUŽNICA prej I. GIONTINI

LJUBLJANA, MESTNI TRG ŠTEV. 17

priporoča v nakup svojo bogato zalogo vseh šolskih in pisarniških potrebščin ter knjige lastne in drugih založb. Ima tudi veliko zalogo barv za slikanje na blago in svilo.

PRI VSAKEM DOBRO PRIPRAVLJENEM OBEDU
NAJ BODO NA MIZI TUDI TESTENINE



Ustanovljena 1889.
Telefon štev. 2016.

MESTNA HRANILNICA LJUBLJANSKA

Ustanovljena 1889.
Rač. pošt. hran. 10.533.

Stanje vloženega denarja
nad 300 milijonov dinarjev.

(GRADSKA ŠTEDIONICA)
LJUBLJANA
PREŠERNOVA ULICA

Stanje vloženega denarja
nad 1.200 milijonov kron.

sprejema vloge na hranilne knjižice kakor tudi na tekoči račun, in sicer proti najugodnejšemu obrestovanju. Hranilnica plačuje zlasti za vloge proti dogovorjeni odpovedi v tekočem računu najvišje mogoče obresti.

Jamstvo za vse vloge in obresti, tudi tekočega računa, je večje kot kjerkoli drugod, ker jamči zanje poleg lastnega hranilničnega premoženja še mesto Ljubljana z vsem premoženjem ter davčno močjo. Vprav radi tega nalagajo pri njej sodišča denar nedoletnih, župnijski uradi cerkveni in občine občinski denar.

Naši rojaki v Ameriki nalagajo svoje prihranke največ v naši hranilnici, ker je denar tu popolnoma varen.